

Új kenyér

„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket,
ők pedig követnek engem.” /Jn 10,27/

2016. augusztus 20.

„Irgalmas és könyörületes az Úr”

Tartalomból:

- **Köszöntő** (1)
- **Léleképítő** (2)
- **Programajánló** (3)
- **In memoriam** (4-5)
- **Családi nap** (5)
- **Vers-sarok** (6)
- **Bizonyságtétel** (7-9)
- **Megtérésem története** (10-11)
- **Hála Istennek** (12)

Év elejétől kezdve Jób könyvéről beszélgetünk a gyülekezeti bibliaórákon és a mátrai gyógyintézetek istentiszteleti alkalmain. Ez a bibliai könyv maga is egy kerettörténetes beszélgetés, amelyen keresztül nemcsak Jób testi-lelki szenvedése tárul fel, hanem Isten lényéről és szándékairól is sokat megtudhatunk. Az Újszövetség röviden így foglalja össze ezt a monumentális dialógust és ennek üzenetét: „*Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttatok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.*” (Jakab 5,11) Valószínűleg az életünk alakulását nehezen értelmezzük, talán egészségünk, fizikai és lelkiállapotunk terheivel küzdünk. Kudarccok, veszteségek, elhagyatottság érzései is kínozhatnak bennünket. Lelkipásztor példaképeim egyikének temetésén hallottam a közelmúltban a biztatást: „*Hamu helyett fejdíszit adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, csüggedés helyett örömeiket.*” (Ézsaiás 61,3) Életünk célját, kimenetelét - hívő szívvel - Jézus Krisztusban tudhatjuk elrendezve. Isten aktív módon együttérző, irgalma örökké áll. Nem szükséges folyamatosan kántálnunk: „Kürie, eleison”. Ragadjuk meg hitben, tudatosan a mi Urunkban megtapasztalt irgalom tiszta örömeit! Jób állhatatossága abban volt, hogy nem tagadta meg Istent nyomorúságának súlyos idején sem. Hosszú, elviselhetetlennek tűnő várakozásának egyszer véget vetett az Úr, és tanította Jóbot arról, hogy Ő tart kezében mindent: a világegyetem erőit, az állatvilágot, és még a rosszat is! „Vegyetek példát... a szenvedésben és a türelemben...” (Jakab 5,10) A türelem az a tág szív, amely jól ismeri a bajt és a szenvedést, de mégis derűs, mert tudja: erős kéz tartja - Isten hatalmas és könyörületes keze. Ez a türelem élő, tevékeny, tettekre serkentő a hívő számára: „*Parancsolataid útján járok, mert bizakodó szívet adsz nekem.*” (Zsoltárok 119,32) Isten célja a szenvedésekkel az, hogy új emberré legyünk, a hamuból és a porból felemelkedve (1 Péter 1,3). Biztatom mindazokat, akik átmentek és újra és újra átmennek a fájdalmak és terhek mélységein: tekintsünk Isten szándékára és bízzuk magunkat az Ő munkájára!

/Kenyeressy Károly l.p./

Léleképítő

„Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!” (János 6,34)

Miután Keresztelő Jánost kivégezték, Jézus vissza akart vonulni, hogy imádkozzon, készülve saját áldozati halálára. Emberek tömege követte azonban őt (Máté 14,13). A lakatlan helyen Jézus meggyógyította a hozzá érkezők betegeit, majd napnyugta előtt enni adott nekik, csodát téve az őt árpakenyérrel és két hallal. A sötétség beálltával a tanítványok hajóra szálltak, hogy visszamenjenek városukba. Jézus a viharban, az erősen hullámzó vízen járva haladt utánuk. Egy másik tóparti városból, több hajón, újabb tömeg érkezett, keresve Jézust. Ekkor folytatódik le az a hosszú beszélgetés, amelyben elhangzik a fenti mondat. Ahogy a tömegnek voltak eszközei, hogy Jézust kövessék, úgy a mai korban is vannak eszközök: járművek, vevőkészülékek, könyvek, adathordozók, köztük ez az újság kiadvány is, hogy utolérjük, hogy megtaláljuk Őt. Azonban amikor az eszközöket igénybe vesszük, fontos, hogy tisztázzuk szándékainkat az Ő „követésében”.

Hálaadó ünnepünkhöz érve, két kérdésre keressük a választ a címként szereplő mondatról gondolkozva. Az első kérdés: *milyen kenyeret kér a sokaság Jézustól?* Saját szövívőik a Szentírás sorait idézik, amikor azt állítják, hogy ők „mennyei kenyérré” vágyakoznak (János 6,31). Az egyik alapvető érzelmi állapotban, a bajban, a szükségben erősebben tör elő az érzés: az életnek többnek kell lennie a jelen körülményeknél, a testi folyamatoknál, a mindennapos megszokásnál. A másik érzelmi állapot-

ban, a nagy örömben is megjelenik a szív mélyén egy hiány: az igazi boldogság csillapítatlan vágya. Mintha ez alkalommal a tömeg a jóllakás igényén felül emelkedne, és ez az érzés, ez az indulat vinné őket Jézushoz.

De valóban így van ez? A második kérdésünk: *mennyire őszinte* a tömegnek az a kérelmezése, hogy „add nekünk mindig”? Készek vagyunk minden nap lelkünk táplálására? Vagy csak képmutató beszéd a szánkban ez a felkiáltás? Az új kenyér ünnepe lelki betöltekezésünkre, Isten ígéjével való élésünkre vet fényt. Mennyi időt szentelünk bibliaolvasásra, az Úr tanításának hallgatására? A „mennyei kenyér”-rel, Krisztus szavával, nemcsak megtartjuk életünket, mint a földi kenyérral, hanem ezzel kezdődik is az életünk, az új életünk. „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.” (János 6,35) Amennyire betöltekezünk szavaival, akképpen is tükröződik Ő az életünkben. Aki Jézusból táplálkozik, annak az élete átformálódik. „Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.” (2 Korinthus 4,10) A gyülekezetben nemcsak halljuk Jézus Krisztus szavát és tanítását, hanem részesedünk is belőle, hittel véve az úrvacsora sákramentumát.

Ünnepeljünk őszinte vágygal és őszinte indulattal!

/K.K./

Programajánló

Németh Zsuzsa hangversenye

Szeretettel hívjuk Önt és kedves családját Németh Zsuzsa diplomahangversenyére, melyet 2016. szeptember 20-án 16 órakor tartunk a Művészetek Palotája (1095 Budapest, Komor Marcell u. 1.) Bartók Béla Nemzeti Hangversenytermében.

Műsor:

J. S. Bach: Esz-dúr prelúdium és fűga, BWV 552

J. S. Bach: Der Geist hilft unser Schwachheit, BWV 226

Mendelssohn: B-dúr szonáta, op. 65, No. 4

Franck: A-dúr fantázia

Alain: Litanies

Fauré: Requiem - Agnus Dei; Libera me

Durufly: Prelúdium és fűga ALAIN nevére, op. 7

Vezényel: Dobszay Péter

Közreműködők:

Najbauer Lóránt – basszus

Capella Silentium énekegyüttes

Pax et Bonum Kamarakórus

Bach nagyszabású Esz-dúr prelúdium és fűgája a Klavierübung III. kötetének koráljait keretezi, háromtémás fűgáját Szentháromság-fűgának is nevezik. A műsor második számaként elhangzó motetta temetési szertartáshoz kapcsolódik, ugyanakkor zárókorálja egy közismert pünkösdi ének. Mendelssohn nagy csodálója volt Bach művészetének, orgonaszonátájában az ő hatása és a romantika jegyei egyaránt megtalálhatók. Durufly Prelúdium és fűgája a II. világháborúban fiatalon meghalt Jehan Alain emlékére készült, és konkrét zenei idézetet is tartalmaz Alain Litániák című művéből. A két mű között Fauré eredetileg nagyzenekarra és kórusra írt Requiemjéből hangzik el két tétel, melynek orgonaátiratát Németh Zsuzsa készítette.

Jelentkezni Kenyeressy Károlyné Erikánál lehet személyesen vagy telefonon: +36 30 385 6352.

/Képen: a MŰPA Bartók Béla Hangversenyterme/

In memoriam - Tariska Zoltán írása

Nyár – pihenés – megerősítő áldások

„Isten... megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után.” (1Móz 2,2)
Isten elfáradt a teremtés emberileg utolérhetetlen, hatalmas munkája végére? Nem, hiszen Ézsaiásnál azt olvassuk: „Ő nem fárad el, és nem lankad el.” (Ézs 40,28)

Akkor miért van még egy nap a teremtés rendjében? Nem Istenért, hanem értünk. Ezt a napot később Isten a Tízparancsolatban, a nyugalom napjának nevezi, és arra adja, hogy **ekkor legyen időnk a Vele való találkozásra**. Ekkor összegyűlünk, mint az Ő családja, letelepszünk elé, hogy Igéje által munkálkodjon bennünk: tisztogasson, gyógyítgasson, tápláljon és erősítsen, vigasztaljon, levegye terheinket, és boldog bizonyossággal mehessünk tovább életutunkon. Végtelen türelmes, figyelmes Édesatyánk van, akinek személy szerint, egyenként minden megváltott gyermeke (azok is, akik ezután lesznek azok) fontos Krisztusért, áldozatáért.

Ez a munka és pihenés, az életünk Istentől teremtett ritmusa. Persze, mi azt gondoljuk: lehet ezt másképp is csinálni. Emlékszem rá: amikor a paksi atomerőmű építéséhez kirendelték a mérnököket, egy hitben járó testvérem is oda nyert beosztást. De nem ebben a ritmusban kellett dolgozniuk, hanem dekádban, ami tíz nap munkát és négy nap pihenést jelentett (így tudtak hazautazni). Ám érdekes problémák kezdtek jelentkezni egy év múlva: a mérnökök 80%-a depressziós lett. Nem bírták lelkileg ezt a túlfeszített munkatempót.

Isten rendjére van a Bibliában egy szó: taktus. Minden Istent dicsőítő zeneművet taktusonként állítanak össze íróik. Ha ezt a taktust valaki a zenekarban nem tartja be, akkor az egész felborul, vége a harmóniának.

Életünk rendjét, taktusát a mi Édesatyánk bölcsen eltervezte. Éppen azért van Istentől rendelt ideje a munkának és a pihenésnek életünkben, hogy az Istentől elkészített harmónia fel ne boruljon. Nem véletlenül adja nekünk Ő a nyarat, az iskolai szünetet és a szabadságot. Szükségünk van arra, hogy a mindennapok feszültségeiből, hajtásából és készenléti állapotából kilépve megpihenjünk. Lelkészi munkám első 15 évében azt jelentettem hivatalos szabadságként a főnökömnek, amikor Torbágyra mentem először az ifi szolgálók felkészítő hetére, aztán egy hétre fiatalok közé a Bárkába. Ott viszont én keltem elsőnek, és én feküdtem utolsónak, ami nem jelentett pihenést. Egy gyülekezet meghívta egész családjunkat egy hónapra vendégének. Ekkor kijött rajtam a fáradtság, és engem reggelihez, ebédhez, vacsorához három napon át fel kellett kelteni. Itt, Pesten és Pest környékén különösen nagy a tempó. Ezt idegrendszerünk sem bírja a végtelenségig. Milliányi rémes történetről szólnak a hírek, amit lelkünk képtelen feldolgozni. Isten mindent elkészített, hogy testünk-lelkünk megpihenhessen. Ad szabadságot, ahova velünk jön, hogy beszélhessen velünk. Ott még a lelki csendességre is több időnk van. Nem kell rohanva imádkoznunk, van időnk mindent elmondani neki.

Bátran menjünk el otthonról! Itthon mindig találunk valami újabb tennivalót. Stop!

Találd meg a helyét, hol nem szól a TV, üres, recsegő zene, nem cseng állandóan a mobilod! Örülj Isten teremtett világának: napfénynek és esőnek, hegyeknek, réteknek, madaraknak, virágoknak! Nyugtasson meg fizikailag a zöld, a csodás természet, ami körülvesz, de ennél fontosabb: **nyugtasson meg Édesatyád jelenléte, csendje, békéje.** Itt több idő jut párodra és gyermekeidre is, hiszen őket Istentől kaptad. Szükség van a házastársak minden feszültségtől mentes nyugodt beszélgetésére is, közös sétákra, egymás megbecsülésének, a másik iránti gyengédségnek a továbbadására éppúgy, mint a gyermekekkel közös programokra, koruknak megfelelően játék, séta, túra, vidámság, az érzelmi tankjuk feltöltése (a felsorolás bővíthető).

Tekintsd Isten ajándékának a pihenést! Valakitől hallottam: Isten nem tevehajcsár. Csak az Istennel való kapcsolatában és lelkileg is rendezett ember tud helyt állni feladataiban. Aki így él, az örömmel tudja elfogadni Istentől a fontos és szükséges pihenést, szabadságot, kikapcsolódást is. Áldott nyarat és pihenést kívánok gyülekezetünk minden kedves tagjának!

/m.b. Tariska Zoltán lelkipásztor/

/Az írással, megboldogult Tariska Zoltán lelkipásztorra emlékezünk.

Az írása eredetije megjelent a Fót-Központi Református Egyházközség Folyóiratában, az örömHírlapban, amit Sebestyén Győző lelkipásztor engedélyével mi is közlünk!/

Családi nap

„... De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk.” /Józs 24,15/

Gyülekezetünk hagyományosan Pünkösöd hétfőjén családi nappal összekötött istentiszteletet tartott. Ilyenkor, az együttlét varázsa még jobban megerősíti a közösség összetartó erejét hitünk megélésében. Így történt, a 2016-os Pünkösdi ünnepeken is, amikor a mátrafüredi erdészeti iskola gyönyörű parkjában ünnepi istentiszteletre gyűltünk össze. Számomra, mint keresztanya emlékezetes marad, hogy a Kelemen család négy kiskorú gyermeke: Árpád, András, Tamás és Krisztina, mindnyájunk örömeire gyülekezetünk tagjai lettek. Reménykedünk abban, hogy a jó Isten segíti őket göröngyös útjaikon, mindig a hit erejében bízva, azáltal az Isten irgalmát és szeretetét megismerjék, megtapasztalják.

Hallgatva a Tiszteletes úr biztató szavait és gyönyörködve a hely szépségében, talán mindnyájan egy kicsit közelebb érezhetük magunkat a jó Istenhez, átélve az első Pünkösöd alkalmával megtért 3000 ember lelkületét is.

Köszönöm Uram, hogy megismerhettem ezeket a gyerekeket és rám bíztad a keresztanyaság feladatát is. Legyen áldott az Úr neve!

/Dr. Dobrai Ildikó/

Vers-sarok

Isten tenyerén

Életem ott van Isten tenyerén,
 azért nem félek én.
 Bármí fáj nekem, mosolyog a
 szemem.
 Száz jajszó között is bízom vakon,
 hitem fel nem adom.
 Rám törhet vadul ezer baj,
 veszély,
 Isten így szól: Ne félj!
 Miért is, mitől is félhetnék én
 az Isten tenyerén?

Dsida Jenő: Krisztus

Krisztusom, én leveszem képedet
 falamról. Torz hamisításnak érzem
 vonalait, színeit, sohase tudlak ilyennek
 elképzelni, amilyen itt vagy.
 Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen
 jólakottan derűsnek, ilyen kitelt arcúnak,
 ilyen enyhe pirosnak, mint a tejbeesett
 rózsza.

Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak
 is számtalanszor, én tudom, hogy te

egyszerű voltál, szürke, fáradt és
 hozzánk hasonló.

Álmatlanul csavarogtad a
 számkivetettek útját, a nyomor, az éhség
 siralomvölgyeit s gyötrő aggodalmaid
 horizontján már az eget nyaldosták
 pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
 Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
 a sok beszéd után rekedten újra szólani
 kezdél. Megtépett és színehagyott
 ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
 sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
 bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
 parázsló szemedből sisteregve hullottak
 borzas szakálladra az Isten könnyei.

Kovács Kleopátra: Isten üzenete a Templomban

Isten háza, a Templom
 Keresem a jóságom.
 Minden tanár tanítja,
 hogy a gyermek tanulja.

Én is köztük vagyok ám,
 Aki Isten útjára áll.
 Te is legyél mi közöttünk,
 Hogy Istennel légy velünk.

Ugye rájöttél már,
 hogy Isten létezik ám?!
 Ha igen, Istennel vagy,
 ha nem, akkor az ördöggel vagy.

Higgyétek el, Isten van!
 Mert jó sok dolgot tanít ma.
 Mindenkit nagyon szeret,
 bűnbocsánatot kérni mindenki mehet.

*/Ez a vers, az ideai gyerektáborban született egy V.
 osztályos tanuló tollából, amit ezúton is
 köszönünk!/*

Bizonyágtétel

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy.” /Ézs 43,1/

2010. júniusában mentem Londonba, a lányomékhöz, az első fiúunokám körül segíteni, mert ők ott éltek, dolgoztak, igen elfoglaltak voltak.

Hozzájuk költöztem, úgy terveztük, ott fogok lakni náluk. Ez az együttműködés nagyon jól indult, de hamar kiderült, hogy „más” világban élünk, ezért sok mindenben eltérő a véleményünk, életről alkotott felfogásunk, bár ők nagyon jó emberek. Valami megoldás kellett...

Amikor Londonba érkeztem, elkezdtem járni a Metropolitan Tabernacle-be, a Spurgeon által alapított templomba. Ez egy hatalmas gyülekezet. Nagy szeretettel fogadtak, nem éreztem magam idegennek, hiszen csaknem nyolcvan különböző nemzetiségű emberekből áll a gyülekezet. Az Úr heteken belül nagyon közeli kapcsolatba hozott néhány emberrel, köztük egy családdal, akik korban hozzám hasonlóak voltak, és már harminc éve ennek a gyülekezetnek a tagjai, a gyerekeik is ott nőttek fel. A vasárnapi istentisztelet után meghívtak az asztalukhoz ebédelni, mert ott sokan nem mennek haza, ugyanis három órakor kezdődik a vasárnapi iskola és nem érnének vissza tanulni vagy tanítani. Ők is ott tanítottak és a legfiatalabb fiúk is, aki még Londonban lakott. Beszélgetés közben szóba jött a problémám, és kérdeztem, nem tudnának-e valakit, aki biztosítana nekem egy szobát, úgy, hogy a lányomékhöz is tudjak járni. A következő héten felajánlották, hogy mivel van üres szobájuk, örülnének, ha hozzájuk költöznék, mint családtag. *„Az Úr csodásan működik, de útja rejtve*

van...” Ezt megtapasztaltam az ott töltött öt év alatt!

2012-ben a lányoméék munkájuk miatt Belgiumba, pontosabban Antwerpenbe költöztek. Isten segítségével továbbra is gyakran tudtam utazni hozzájuk, általában két hétre.

Időközben elvégeztem egy alapfokú óvónőképzőt és a lakásunktól nem messze (londoni viszonylatban) egy nagyon kellemes óvodában kaptam állást. Naponta tíz órát dolgoztam intenzíven, hálát adtam érte az Úrnak minden nap. Mivel a lakhatásomért csak jelképes összeget kellett fizetnem, tudtam segíteni anyagilag az itthon élő húgomnak és édesanyámnak. Időközben azonban - a nagy elfoglaltság miatt -, a gyülekezeti alkalmakra nem tudtam járni, maradt csak a vasárnapi istentisztelet. Reggelente gyalog jártam a munkahelyemre, ami egy óra volt (6 km) és útközben imádkoztam. Azt sajnos nem vettem észre, hogy fokozatosan, lassan-lassan eltávolodtam az Úrtól. Felszínessé, automatikussá vált az imádkozásom, és a templomba járásom.

Három év elteltével 2015. augusztus 1-én a lányoméék visszatelepültek Londonba, és nagy örömmel úgy terveztük, hogy hetente három napot a két éves kisebbik unokámmal leszek, két napot pedig dolgozok az óvodában, mert azt is nagyon szerettem...

Minden ideálisnak tűnt, amikor 2015. augusztus 15-én (szombaton) kaptam a telefont, hogy a húgomnak combnyaktörése lett, Hatvanba szállították. Ez azt is jelentette, hogy édesanyám gondozás nélkül maradt, mert ezt a húgom végezte eddig.

Augusztus 17-én haza utaztam, egyenesen Hatvanba mentem, ahol szembesültem a húgom tragikus állapotával az intenzív osztályon. Az óriási súlytöbblet miatt a szervezetének a működése szinte teljesen összeomlott, többek között intubálni kellett, így is csak tíz nap múlva került műthető állapotba.

A műtét után egy héttel a gyöngyösi intenzív, majd a belgyógyászat következett, onnan három hét után a krónikus belgyógyászatra került. Ott két hét után légzési nehézségei jelentkeztek, amelyet, mint kiderült a hosszú ideig tartó intubálás miatti légcsőszűkület okozott. Mivel ez fulladáshoz vezethetett, sürgősen Kistarcsára szállították, ahol azonnal gégemetszést hajtottak végre rajta... Egy hét múlva visszakerült a krónikus belgyógyászatra, ahol még három hétig feküdt, utána jöhetett csak haza. Beszélni nem tudott. El kezdett fogyni, jelenleg 90 kg, ami 35-40 kg fogyást jelent.

Most már várunk a gégemetszés korrigálására, szürkehályogműtetre (lassan mindkét szemére), leszálalékolásra, amit meg kellett fellebbezni, mert nem érte el a 60%-ot, csak az 56%-ot és ezért, még nem kap semmit, így 64 éves koráig (most 60 éves) nincs semmiféle ellátása.

Tudjátok már, hogy mit hagytam Londonban, mi várt itthon, és mi van jelenleg ...

A legeslegkritikusabb helyzetről még nem beszéltem. Mindezen bajok között, mielőtt Kistarcsáról visszahozták testvéretem, közölték velem, hogy rühes, valószínűleg már régóta az, vigyázzak, mert nagyon fertőző, könnyen el lehet kapni és nehéz megszabadulni tőle! Természetesen néhány nap múlva

kiderült, hogy én is az vagyok, sőt édesanyám is elkapta tőlem!

Ekkor kezdődött az igazi ... (nem is tudom szavakba önteni, még ebben a pillanatban is összeszorul a torkom), az igazi testi-lelki kálváriám! Mosás 90°-on, fürdés forró vízben, az egész test kenése speciális folyadékkal. Édesanyám azonban nem volt hajlandó együttműködni, mindössze egy alkalommal, akkor is félig-meddig.

Most pontosan tudom, hogy a Zak 13,9 szerint bánt velem az Úr: *„Ezt a harmadrészt is tűzbe teszem, megtisztítom őket, ahogyan az ezüstöt tisztítják, ahogyan az aranyat próbálják ...”*

Igen, ez egy próba, amelyben valóságosan meg akar tisztítani az Úr. Ebben a helyzetben azonban én azt nem akartam elhinni, biztos voltam benne, hogy a múltbeli bűneim, megtérésem utáni sokszori hűtlenségem miatt büntet, sőt el is hagyott! Egész egyszerűen a gonosz elhomályosította a szívemet, szememet, csak azt éreztem, hogy magának akar.

Közben az Úr körülvelt szeretetével, attól a pillanattól kezdve, amikor hazajöttem, elhívott az itthoni gyülekezetbe és mindig velem volt. A régi és az új gyülekezeti testvéreim kitárt karokkal és tárt szívekkel fogadtak, az első perctől segítettek hordozni a terheimet. Megtapasztaltam az áldott, valóságos, az ősi, bibliai keresztényi közösség szeretetét, azt, hogy a gyöngyösi gyülekezetben itt van az élő Jézus, a cselekvő, szerető hit! Én magamban sokszor elgondolkodtam, hogy hogyan lehetséges, hogy mindenben mellettem vannak, és megosztják érzéseiket velem, pedig sokan ismernek, tudják, hogy nem vagyok méltó ekkora szeretetre, áldozatra! Istennek hála, ők nem rám

néztek, nem engem láttak, hanem az Urat!

Mindháromunkat elhalmoztak lelki, testi, anyagi segítséggel. Mikor, mire volt szükség. Meghallgattak, amikor elmondtam (sokszor órákon keresztül), hogy szerintem az Isten elhagyott, azt akarja, hogy nélküle, legyek ...

A lelkem másik része vágyott a közösségbe, a többiekől elkülönülve ültem az alkalmakon, mint egy leprás, de rühes voltam! Közben remegtem, a Bibliámat otthon a fiókba tettem, hogy ne is lássam, nem bírtam imádkozni, hetekig nem tudtam sírni sem!

Folyton kérdeztem Istentől, ha nem akarta senki, hogy megszülessek (hiszen házasságon kívüli gyerek voltam), csak Te akartál Uram, és hagyta, hogy iskolás koromig a tanyán nőjek fel a nagyszüleimmel, az állatok között, ahol egyetlen „játótársam” egy pedofil családi barát volt, aki később molesztált. A szeretet, elfogadás iránti vágy, a sok-sok rossz döntés az életemben. Miért akartad, hogy megszülessek? Mire jó egy ilyen ember Neked? Mire való? Hiszen Te sem szeretsz!

Tele voltam (vagyok is valamennyire még) frusztrációval, gátlással, bizonytalansággal. Közben én voltam a „jó kislány”, csendes, otthonülő, rengeteget olvasó...

Szóval ezek voltak bennem, kívülről láthatóan pedig az, hogy hiába követek el mindent, belefáradok, nincs kiút, logikusan nem is lehet, mert nincs együttműködés. A lányom küldött szárítógépet, hiszen a ruhák nem száradtak, rengeteg víz, villany..., a számlák jöttek, sőt kellett pénz a kórházban is. De az Úr mindig küldött segítséget! Így ment ez hetekig, de a testvéreim imádkoztak is értem, értünk sokat, sokan!

Aztán egyszer, nem tudom hogyan, mikor, de csoda történt... „...*mikor a lelkem roskadozva vittem, Csöndesen és váratlanul Atölelt az Isten.*” („Az Úr érkezése”, a legkedvesebb Ady versem.)

Újra tudtam sírni, tudtam olvasni a napi igéket, és tudtam IMÁDKOZNI! Elkezdett múlni a rüh, pedig nem tudtam mindent szabályosan megtenni. Ezt nagyon nehéz volt elhinni, háromszor is elmentem különböző bőrgyógyászhoz, hogy elhiggyem! Mindegyiktől kértem igazolást.

„Felszabadítottam” a testvéreimet, barátaimat is, nem az istentagadásomat kellett órákon át hallgatniuk, hanem a hálaadásomat nekik, értük az Úrnak.

Vannak még rendezetlen dolgok (például a nyugdíjam), de az is az Úr kezében van, el fogja rendezni.

Az Ő kezébe teszem a lányomat és családját!

Megígérte az Úr nekem nem is olyan régen, hogy: „*Igéim, amelyeket szádba adtam, nem fogynak ki a szádból, utódod szájából és utódod utódainak szájából.*” /Ézs 59,21/

Kérem az Úrtól minden nap, hogy békés szívvel tudjam elfogadni azt, hogy lányomé, ebben a hónapban Londonból Amerikába költöznek, de ha az Úr is úgy akarja, fizikailag ugyan távolabb, de lelkileg együtt leszünk!

Már látom, hogy idehozott az Úr, két ember mellé, én teszem a dolgom körülöttük, Ő megadja hozzá az erőt (én vagyok sokszor erőtlen), és megoldja a körülményeket is!

Hálás szívvel köszönöm meg elsősorban az Úrnak és Nektek, a Gyülekezetnek, hogy itthon lehetek köztetek, veletek és az Úr Jézus köztünk és bennünk van Szentlelke által.

Köszönettel és szeretettel: Sz.Márta

Megtérésem története

„... *Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel!*- mondja a *Seregek Ura*” /Zak 4,6/

Mi a megtérés? Visszatérni Isten uralma alá, a Sátán uralma alól. Jézusra, az életre igent, a Sátánra, a halálra nemet mondani. A megtérés, a Szentlélek munkája, de az embernek választani kell. Isten az embert, a vele való szeretetközösségre, az örök életre teremtette, de az ember – a Sátán csábítására – nemet mondott az Isten uralmára, és a Sátán uralmát választotta. Ezzel az áruállással elkövette az eredendő bűnt. Az egész emberiséget is uralja azóta a Sátán.

Ebből kell MEGTÉRNI, visszatérni Isten uralma alá. A bűn zsoldja a halál. Jézus fizette meg értünk a halál zsoldját. A szabadulás, az Ő váltság halála által lehet. Ő halt meg a mi bűneinkért a kereszten. A szabadulás ezért, minden ember számára adott, ha elfogadja ezt a lehetőséget. Ha nemet mond a Sátánra, és igent Istenre.

Amikor felkértek a megtérésem leírására a templomból kijövet, az alábbi igét kaptam: *„Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is.”* /5Móz 30,19b/

Ez az ige minden embernek szól.

A bűn az, ami a Sátánnal összeköti az embert. Ezt a kapcsolatot meg kell szakítani, hogy megszabadulhassunk. Ez a megtérés.

A bűnt három csoportra oszthatjuk:

Eredendő bűn: az édenkerti áruáll következménye. Amikor az ember Isten helyett, a Sátánt választotta. Ez, az egész emberiségre kihatott (a csecsemő sem ártatlan). Már ezzel a bűnnel születünk („*Bűnben fogantatott az anyám*” szól az Írás).

Elkövetett bűnök: amit az ember az élete során elkövet például: lopás, ölés, paráznaság, stb.

Okkult bűnök: ezek titokzatosak, a Sátán erejével hatnak például: a megmagyarázhatatlan gyógyítások, jóga, jóslás, stb.

Ezek jeleit, illetve következményeit tapasztaljuk az életünk során. Ilyenek például: ok nélküli félelem, rettegés, valaki jelenlétének érzése (aki nincs ott), öngyilkossági gondolatok, beszéd-kényszer, nevetési kényszer, sírasi kényszer (akkor is, ha ezeket nem akarjuk). Nem tud hinni az ember Istenben. Nem tudja hallgatni az Igét. Lecsukódik a szeme, amikor a lelkész az igét kezdi olvasni, végig alussza, de, amikor az ámen elhangzik, abban a pillanatban felébred, stb.

Most rátérek a megtérésem történetére.

LEGYEN! - szólt Isten, és adta az életet és a megtérés lehetőségét. Így kezdődött. Isten minden embernek adja a megtérés lehetőségét. Református családban születtem és éltem gyermekkoromban. Családunk vallásos volt, de nem hívő. Hittünk a gondviselő Istenben. Jártunk templomba, imádkoztunk, de a Bibliát nem olvastuk. Mi gyerekek minden vasárnap mentünk a templomba. Jártunk a vasárnapi iskolába. Az iskolában tantárgy volt a hittan. Így, a bibliai történeteket megismertem. Hittem Istenben. A gyülekezetben nem volt egyetlen hívő sem (a lelkész sem).

Én akkor hallottam Krisztus megváltó haláláról, a bűnről, annak rettenetes következményéről, a kárhozatról, amikor 21 évesen Gyöngyösre kerültem.

Itt a gyülekezetben gyakran volt evangelizáció. Szólt Isten az igéjén keresztül. Már olvastam a Bibliát is. Jézus elkezdett munkálkodni az életemben. Megérintett az Ige. Megláttam a bűneimet. Szerettem volna szabadulni. Ezt emberi módon próbáltam: elfelejteni, másokat hibáztatni, mentséget keresni, jóvátenni, jót cselekedni, kisebbiteni, takarni, adakozni, stb. Ezek - természetesen - nem vezettek megoldásra. A bűnök maradtak, sőt növekedtek, de én nem akartam megtérni.

Egyik évben – mások unszolására – mégis elmentem egy csendes hétre, ahol megdöbbenett, hogy amit én a prédikációban hallottam, itt azt az életet élik. Az előadások, igehirdetések során egyre jobban láttam a bűneimet. Nem kellett leírni, mert minden ige nálam szólt. Engem vádolt és egyre jobban rám szakadt a bűn terhe. De nem csak az Ige szólt, hanem a Sátán is harcolt az Ige ellen, rémisztett, megszőkésre biztatott. Sokáig fogott azzal a gondolattal, hogy amikor láttam, hogy emberek bocsánatot kaptak és ragyogott az arcuk, hogy ezek igazak, hogy bocsánatot nyertek, de hátha neked nem bocsájt meg Jézus.

De Jézus szava egyre erősebb lett, és minden igehirdetésen egyre jobban sírtam a bűneim miatt. A bűnöket egyre többnek láttam, voltak köztük okkult bűnök is, például jósolgatás, asztaltáncoltatás, kártyavetés, stb.

Végül jelentkeztem bűnvallásra, mert egyre nehezebb lett a helyzetem, de csak az utolsó nap délben kerültem sorra. Ekkor értettem meg, hogy eddig azért nem, mert volt olyan bűn, amit nem akartam megvallani vagy csak szépítve. Isten a megvallott, megbánt bűnt bocsájtja meg.

Csak így teljes a szabadulás. A Sátán, még az utolsó pillanatban is támadott, mikor kezdeni akartam a bűnvallást, hogy meneküljek innen, de mikor kimondtam rá a nemet és Jézusra az igent, elengedett. Mint egy abroncs pattant szét rajtam. Szabad lettem. Isten megbocsájtott Krisztusért. A terhek lehullottak, a bűneimet a tenger fenekére vetette, ahogy az Igében mondja.

A hívő élet nem harc nélküli, de nem reménytelen. Míg a földön vagyunk, addig érnek támadások, de Jézus védelme alatt vagyunk. Aki az Ő fiának nem kedvezett, hanem mindnyájunkért oda adta, mi módon ne ajándékozna ő vele együtt mindent minékünk.

A csendes hét igéje ez volt: „A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécses nem oltja el.” /Ézs 42,3/

Ha a te életed is repedezett a bűn súlya alatt, csak füstölög a mécses lángolás helyett, ne várd meg míg teljesen széttörik vagy teljesen kialszik. „Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt.” Válaszd az életet, amire Isten elhívott.

/Pala Klára/

Hála Istennek

Már szinte közhelyszerűen, gyakran mondott kifejezés. Akár egy jól sikerült ebédfőzés vagy takarítás, talán egy nagy séta után. Általában, a bennünk lévő jóérzést, elégedettséget keltő események után gondolunk hálaadásra, ami természetesnek is tűnik. Hisszük, hogy Teremtőnk, gondviselő Istenünk kegyelme által kapunk mindent.

Mi a helyzet abban az esetben, ha bármi kellemetlenség, bosszúság, vagy csapás ér, netán nagyobb tragédia terhel? Ilyenkor mi a teendőnk? A Biblia erre a kérdésre is megadja az útmutatást.

Pál apostol két levelében is ír erről. Az efezusiakhoz írt levél 5. rész 20. versében így *„és adjatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”* Másodszor a thesszalónikaiakhoz írt első levél 5. részének 18. versében: *„mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”*

A feltett kérdésre Pál apostol által írt igék megadják a választ. Megtudjuk Isten akaratát, így egyértelmű, hogy a jó dolgokért ugyanúgy, mint a bennünket sújtókért hálával tartozunk. Életünk kudarcai, sikertelenségeink, kellemetlenségeink mind próbatételek, amelyek megoldásában a segítséget csak kegyelmes és szerető Istenünktől kaphatunk, és csak akkor, ha azokat is hálával fogadjuk. Tudjuk, hogy Urunk azt, akit szeret, próbatételek elé állítja, és a próbatételekkel hitünket, hitemet erősíti. Az Úr elé imádsággal, kéréssel csak akkor folyamodhatok, ha alázatosan és hálás szívvel keresem jelenlétét életemben.

E gondolataimat a 104. zsoltár 34. versével zárom: *„Legyen kedves előtte fohászzkodásom! Én örvendezem az Úr előtt.”*

/Katona Zsigmond/

GYÖNGYSZEM

Kiadja:

A GYÖNGYÖSI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG

Szerkesztők:

Gyülekezetünk szolgáló közössége

Címünk:

3200 Gyöngyös Arany János utca 2.
tel: 06-37/311-563

**Ezúton kívánunk minden
kedves gyülekezeti tagunknak
és olvasónknak
áldott, békés Ünnepet!**

**Az Úr áldását kérjük a
Gyülekezetünkre!**